

Zadeva C-258/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

27. marec 2019

Predložitveno sodišče:

Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

7. marec 2019

Tožeča stranka:

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

Tožena stranka:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (oddelek za pritožbe pri nacionalni davčni in carinski upravi, Madžarska)

Sklep

Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska)

kot kasacijskega sodišča

[...] (ni prevedeno)

Tožeča stranka: EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft. [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno))

[...] (ni prevedeno)

Tožena stranka: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (oddelek za pritožbe pri nacionalni davčni in carinski upravi, Madžarska) [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno))

[...] (ni prevedeno)

Predmet spora: Tožba v upravnem sporu na davčnem področju

[...] (ni prevedeno) [postopkovne določbe nacionalnega prava]

Izrek

Kúria (vrhovno sodišče) [...] (ni prevedeno) je začelo postopek za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe in predložilo ta vprašanja:

1. Ali je praksa države članice, ki za namene uveljavljanja pravice do odbitka davka upošteva izključno trenutek, ko je nastala obveznost obračuna davka, ne da bi upoštevala, da je bil obseg izpolnitve predmet civilnega spora med strankama, ki je bil razrešen po sodni poti, in da račun ni bil izdan, dokler ni bila izdana pravnomočna sodba, v nasprotju z načelom davčne nevtralnosti in formalnimi pogoji za uveljavljanje pravice do odbitka DDV?
2. Ali je v primeru pritrdilnega odgovora mogoče prekoračiti petletni zastaralni rok za uveljavljanje pravice do odbitka DDV, določen v zakonodaji države članice, ki teče od trenutka, ko so bile storitve opravljene?
3. Ali v primeru pritrdilnega odgovora ravnanje prejemnika računa v tej zadevi, in sicer da ni plačal zneska izvajalca, ki je bil določen s pravnomočno sodbo, do postopka izvršbe, ki ga je začel izvajalec, zaradi česar je bil račun izdan šele po izteku zastaralnega roka, vpliva na uveljavljanje pravice do odbitka?

Upoštevana [zakonodaja]

Določbe Unije, ki so veljale, ko so se opravljale storitve:

Šesta direktiva Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS) (v nadaljevanju: Šesta direktiva)

„Člen 10

1.
 - (a) ‚Obdavčljivi dogodek‘ je dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji, potrebni za nastanek obveznosti obračuna davka.
 - (b) ‚obveznost obračuna‘ DDV nastane v trenutku, ko ima davčni organ po zakonu pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, četudi se plačilo odloži.
2. Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene. [...]

[...]

Z odstopanjem od zgornjih določb lahko države članice določijo, da obveznost obračuna davka za določene transakcije ali za določene kategorije davčnih zavezancev nastane:

- najkasneje ob izdaji računa ali dokumenta, ki se priznava kot račun, ali
- najkasneje ob prejemu plačila ali
- če račun ali dokument, ki se priznava kot račun, ni izdan ali je izdan kasneje, v določenem obdobju od datuma obdavčljivega dogodka.

[...]"

„Člen 17

Nastanek in obseg pravice do odbitka

1. Pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka.

2. Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčljivih transakcij, je davčni zavezanec upravičen odbiti davek, ki ga je dolžan plačati:

(a) davek na dodano vrednost, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal za blago ali storitve, ki mu jih je dobavil ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;

[...]"

„Člen 18

Pravila za uveljavljanje pravice do odbitka

1. Za uveljavljanje svoje pravice do odbitka mora davčni zavezanec:

(a) za odbitke po členu 17(2)(a) imeti račun, sestavljen v skladu s členom 22(3);

[...]"

Določbe Unije, ki so veljale, ko je bil izdan račun:

Direktiva Sveta 2006/112/ES[z dne 28. novembra 2006] o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: Direktiva o DDV)

„Člen 62

Za namene te direktive:

1. je ‚obdavčljivi dogodek‘ dogodek, s katerim so izpolnjeni pravni pogoji, potrebni za nastanek obveznosti obračuna DDV;

2. „obveznost obračuna“ DDV nastane v trenutku, ko ima davčni organ po zakonu pravico zahtevati davek od osebe, ki ga je dolžna plačati, četudi se plačilo lahko odloži.

„Člen 63

Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna davka nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

„Nastanek in obseg pravice do odbitka

Člen 167

Pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka.“

„Člen 168

Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan plačati, naslednje zneske:

(a) DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec;

[...]“

„Pravila za uveljavljanje pravice do odbitka

Člen 178

Za uveljavljanje pravice do odbitka mora davčni zavezanec izpolniti naslednje pogoje:

(a) za odbitke v skladu s členom 168(a) v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3 do 6 poglavja 3 naslova XI;

[...]“

Madžarske določbe, ki so veljale, ko so se opravljale storitve:

Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (zakon LXXIV iz leta 1992 o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: prejšnji zakon o DDV)

Člen 16

1. Obveznost obračuna davka za dobave blaga in opravljene storitve nastane – brez poseganja v določbe členov 17 in 18 –, ko je blago dobavljeno oziroma

storitve opravljene ali, odvisno od primera, ko je blago delno dobavljeno oziroma so storitve delno opravljene (v nadaljevanju skupaj: izpolnitev)

2. Razen če določbe tega zakona določajo drugače, se trenutek izpolnitve določa glede na določbe Polgári Törvénykönyv (civilni zakonik) [...].

Člen 32

1. Davčni zavezanec na podlagi člena 34 ima pravico, da od dolgovanega davka odbije:

(a) znesek davka, ki ga je za dobave blaga ali opravljene storitve plačal drugi davčni zavezanec (v primeru preoblikovanja družbe tudi njegov pravni predhodnik) ali davčni zavezanec na podlagi zakona o poenostavljenem davku od dohodkov pravnih oseb; [...]

Člen 35

1. Pravico do odbitka je mogoče uveljavljati samo – brez poseganja v določbe zakona o splošnem davčnem postopku – na podlagi dokumentov, ki verodostojno potrjujejo znesek vstopnega davka. Za take dokumente se štejejo spodaj navedeni dokumenti, izdani na ime davčnega zavezanca:

(a) računi in poenostavljeni računi (v primeru iz člena 32(1)(a) in (g)); [...]

Madžarske določbe, ki so veljale, ko je bil izdan račun:

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon CXXVII iz leta 2007 o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: zakon o DDV)

Člen 55

1. Davčna obveznost nastane na podlagi dejstva, da se obdavčljiva transakcija dejansko izvede (v nadaljevanju: izpolnitev).

Člen 119

1. Pravica do odbitka davka nastane – razen če določbe tega zakona določajo drugače –, ko je treba obračunati davek, ki ustreza vstopnemu davku (člen 120).

Člen 120

Če davčni zavezanec – ki deluje kot tak – uporablja ali drugače izkorišča proizvode ali storitve za obdavčljive dobave blaga ali opravljanje storitev, ima pravico odbiti od davka, ki ga dolguje, davek, ki:

(a) ga je obračunal drug davčni zavezanec – vključno z osebami ali organizacijami, ki so zavezane za poenostavljen davek od dohodka pravnih oseb – v zvezi s pridobitvijo blaga ali storitev. [...]

Člen 127

1. Bistveni pogoj za uveljavljanje pravice do odbitka je, da ima davčni zavezanec na voljo:

(a) v primeru iz člena 120(a) račun, izdan na njegovo ime, ki dokazuje, da je bila transakcija izvedena; [...]

Madžarske postopkovne določbe o uveljavljanju pravice do odbitka:

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zakon XCII iz leta 2003 o splošnem davčnem postopku; v nadaljevanju: zakon o splošnem davčnem postopku)

Člen 164

1. Pravica do odmere davka zastara v petih letih od zadnjega dneva koledarskega leta, v katerem je bilo treba davek obračunati ali napovedati ali v katerem bi bilo treba davek plačati, če ni obračuna ali napovedi. Pravica prositi za proračunsko podporo in pravica zahtevati vračilo preplačanih zneskov zastarata – razen če zakon ne določa drugače – v petih letih od zadnjega dneva koledarskega leta, v katerem so take pravice nastale.

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka je 12. novembra 1996 in 17. septembra 1997 z gospodarsko družbo sklenila pogodbi o delu za izvajanje del v zvezi z nadzemnim telekomunikacijskim omrežjem. V skladu s pogodbama izvajalec ni mogel zahtevati plačila za postavke, ki jih naročnik tožeči stranki ni odobril. Tožeča stranka je izvajalcu izplačala samo en del plačila glede na to, da je med strankama prišlo do spora o znesku plačila. Izvajalec je plačilo, ki mu je pripadalo, zahteval v sodnem postopku, v katerem je Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti, Madžarska) v sodbi št. 3.Pf.20.756/2004/5 z dne 17. septembra 2004 tožeči stranki naložilo plačilo 19.703.394 HUF skupaj s pripadajočimi obrestmi. Tožeča stranka je zoper navedeno odločbo vložila revizijo, vendar je Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče, Madžarska [op. p.: ime, ki se je do 2012 uporabljalo za sedanje Kúria]) s sodbo št. Pfv.VII.21.212/2010/6 z dne 5. oktobra 2010 potrdilo sodbo Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti, Madžarska). Tožeča stranka je izvajalcu v okviru izvršbe plačala, izvajalec pa je na zahtevo tožeče stranke izdal račun z dne 15. junija 2011, v katerem je kot datum izpolnitve navedel 6. junij 2011.
- 2 Tožeča stranka je odbila davek na dodano vrednost [(v nadaljevanju: DDV)], ki je bil naveden na račun, v višini 3.940.679 HUF v obračunu za DDV za drugo četrtletje 2011. Davčna uprava je opravila preverjanje pred izplačilom zneskov, na podlagi katerega je ugotovila, da je tožeča stranka predložila neupravičeni zahtevek za vračilo, in ji je naložila globo v višini 394.000 HUF. Po mnenju

navedene uprave je v skladu s členoma 36(1)(a) in 16(15) prejšnjega zakona o DDV zastaralni rok začel teči 31. decembra 2004, zaradi česar je pravica zahtevati vračilo DDV zastarala 31. decembra 2009. Tožeča stranka je stališču davčne uprave nasprotovala in zato vložila tožbo v upravnem sporu, ki je bila na prvi stopnji zavrnjena. Kúria (vrhovno sodišče) je nato s sodbo št. Kfv.V.35.490/2014/5 razveljavilo tako odločbo tožene stranke kot tudi odločbo, ki jo je izdala [davčna] uprava na prvi stopnji, ter tej naložilo, naj začne novi postopek. Kúria (vrhovno sodišče) je v nasprotju z davčno upravo menilo, da člena 16(15) prejšnjega zakona o DDV ni mogoče uporabiti, temveč da je treba določiti trenutek izpolnitve v skladu s splošnimi določbami zakona.

- 3 V novem [upravnem] postopku je davčna uprava na podlagi sodbe Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti) kot datum izpolnitve določila 16. november 1998 in posledično ni priznala pravice do odbitka DDV, ker jo je štela za zastarano. V skladu z obrazložitvijo [upravne] odločbe je prejšnji zakon o DDV nastanek pravice do odbitka očitno vezal na trenutek obračuna dolgovanega davka. Zato je pravica do odbitka vstopnega davka, plačanega ob pridobitvi, nastala v istem trenutku, v katerem je v zvezi z isto transakcijo nastala dobaviteljeva obveznost obračuna davka. Davčna uprava je menila, da je bil na računu, ki ga je izdal izvajalec, naveden nepravilen datum izpolnitve glede na to, da je do izpolnitve prišlo že 16. novembra 1998, zaradi česar je takrat tudi nastala pravica tožeče stranke do odbitka. Poudarila je, da se trenutek izpolnitve na računu ne nanaša na plačilo, temveč na izvedbo poslovne transakcije med strankama.
- 4 Tožeča stranka je v tožbi v upravnem sporu trdila, da določbe v zvezi s pravico do odmere davka in njenim zastaranjem ne veljajo za zastaranje temu ustrezajoče terjatve tožeče stranke. S sklicevanjem na člen 326(1) in (2) Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (zakon IV iz leta 1959 o civilnem zakoniku) je dodala, da zastaralni rok nikakor ni začel teči, temveč je miroval. Pravica do odbitka ni nastala, dokler tožeča stranka ni imela na voljo pravilno izdanega računa. V skladu s členom 35 prejšnjega zakona o DDV je pogoj za uveljavljanje pravice do odbitka, da ima davčni zavezanec račun za transakcijo, ki je izdan na njegovo ime. Tožeča stranka do leta 2011 torej ni imela takega računa. Po mnenju tožeče stranke je bilo za uveljavljanje pravice do odbitka bistveno plačilo, ki ga je izvedla. Ker je račun izvajalca plačala v drugem četrtletju 2011, zaradi česar do tega trenutka ni bil izpolnjen pogoj, da je drugi davčni zavezanec tožeči stranki obračunal izstopni DDV. Stališče iz [upravne] odločbe je povzročilo, da je izvajalec v proračun plačal znesek izstopnega DDV, ki ga je plačala tožeča stranka, ne da bi ga ta lahko odbila niti izravnala.
- 5 Sodišče prve stopnje je tožbo tožeče stranke v upravnem sporu zavrnilo.
- 6 Med strankama ni sporno, da je izvajalec leta 1998 izpolnil svoje obveznosti, ki jih je imel na podlagi pogodb o delu, sklenjenih s tožečo stranko. Iz civilne sodbe, ki je bila izdana v zvezi s strankama, je razvidno, da je ravnanje tožeče stranke izvajalcu preprečevalo izdati račun v zvezi z njegovim plačilom, če se upošteva,

da tožeča stranka do postopka izvršbe izvajalcu ni plačala zneska, ki mu ga je dolgovala, in da je ta izdal račun, ko je plačilo prejel. Glede na račun je bil trenutek izpolnitve 6. junij 2011, vendar je po mnenju sodišča prve stopnje tožeča stranka tehtno navedla, da do izpolnitve izvajalca ni moglo priti leta 2011, saj je do nje dejansko prišlo leta 1998. Navedeno sodišče se je tudi strinjalo s tožečo stranko, da se trenutek izpolnitve ne nanaša na plačilo gospodarske transakcije, navedene na računu, niti da je na plačilo vezan nastanek pravice do odbitka tožeče stranke, temveč da se nanaša na dejansko izvršitev gospodarske transakcije.

- 7 Iz določbe o zastaranju v členu 164 zakona o splošnem davčnem postopku izhaja, da pravica zahtevati vračilo davka zastara v petih letih, računanih od zadnjega dneva koledarskega leta, ko je pravica nastala. Sodišče prve stopnje je navedlo, da – kot je ugotovilo tudi Fővárosi Ítéltábla (višje sodišče v Budimpešti) v svoji odločbi – je treba to, da izvajalec ni mogel izdati računa pravočasno, pripisati ravnanju tožeče stranke. Po mnenju sodišča prve stopnje je tožena stranka pravilno ugotovila trenutek izpolnitve, v nasprotju z navedenim na računu, tako da je tožena stranka z razlogom nasprotovala temu, da tožeča stranka zahteva vračilo davka, ker je pravica do odbitka zastarala v petih letih od njenega nastanka.
- 8 Tožeča stranka je zoper končno sodbo vložila kasacijsko pritožbo, v kateri predlaga, da se razveljavi in da se sprejme nova zakonita odločba. Po njenem mnenju sodišče prve stopnje in tožena stranka napačno razlagata zastaranje pravice do obračuna davka, saj se to zastaranje ne nanaša na tožečo stranko, temveč na davčnega zavezanca, ki izda račun in prejme plačilo. Tožeča stranka prav tako poudarja, da pravica do odbitka ni nastala, ker ni imela na voljo pravilno izdanega računa. Ker torej ni bilo računa, tožeča stranka ni izpolnjevala pogojev za uveljavljanje pravice do odbitka. Trdi, da v času, ko pogoji za uveljavljanje pravice do odbitka niso izpolnjeni, zastaranje ne more teči. Tožeča stranka se ne strinja, da je njenemu ravnanju mogoče pripisati to, da ni bil izdan račun, in navaja, da bi ga lahko izdajatelj računa kadar koli izdal, vendar je negotovost o znesku terjatve preprečevala izpolnitev njegove obveznosti izdaje računa. Iz jezikovne razlage člena 32 prejšnjega zakona o DDV je mogoče sklepati, da dokler ni bil obračunan izstopni davek, tožeča stranka ni imela pravice do odbitka, prav tako pa ni mogel začeti teči zastaralni rok. Po drugi strani tožeča stranka meni, da izpolnitev pogodbe pomeni, da jo izpolnita obe strani, ne samo ena od njiju.
- 9 Tožena stranka je v odgovoru na kasacijsko pritožbo predlagala, naj se potrdi končna sodba ter poudarila, da se trenutek opravljene storitve na računu ne nanaša na plačilo, temveč na datum izvedbe gospodarske transakcije med strankama. Zato trdi, da končna sodba pravilno določa trenutek izpolnitve in torej trenutek, ko je začelo teči zastaranje.

Stališče Kúria (vrhovno sodišče)

- 10 V zgoraj opisanih okoliščinah spora, v katerih je nastal spor med strankama v zvezi z zneskom plačila storitve, ta znesek pa se je določil v sodni odločbi, račun pa je bil izdan šele, ko je bilo plačilo izvedeno, se Kúria (vrhovno sodišče) sprašuje, ali je treba prezreti določbe Šeste direktive in Direktive o DDV v zvezi z izpolnitvijo in posledično s pobiranjem davka ter ali je mogoče, če ni računa, ki je formalni pogoj za pravico do odbitka, preseči zakonodajo države članice v zvezi z zastaranjem. Kúria (vrhovno sodišče) se prav tako sprašuje, ali na izvajanje pravice do odbitka vpliva dejstvo, da tožeča stranka svoje obveznosti plačila po pravnomočni sodbi ni izpolnila prostovoljno, temveč je to storila v postopku izvršbe, ki ga je začel izvajalec, poleg tega pa je podana okoliščina, da račun, ki je formalni pogoj za pravico do odbitka, ni bil izdan, dokler tožeča stranka ni izpolnila zahtevanega izvajalca, zaradi česar je treba določiti trenutek, od katerega se začne računati rok za uveljavljanje te pravice.
- 11 Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) je večkrat odločalo o materialnih in formalnih pogojih za odbitek DDV. V zvezi z materialnimi pogoji je odločilo, da pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun davka, in sicer ko so storitve opravljene. Sodišče je v sodbi C-533/16 [Volkswagen], točka 43, ko je preučevalo datum izpolnitve, na podlagi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca odločilo, da v skladu s členom 167 Direktive o DDV pravica do odbitka DDV sicer nastane hkrati z obveznostjo obračuna davka, vendar je njeno uveljavljanje v skladu s členom 178 te direktive načeloma mogoče, šele ko ima davčni zavezanec račun.
- 12 Ker zaradi spora med strankama v zvezi z zneskom plačila račun ni bil izdan, dokler ni bilo izvedeno plačilo leta 2011, je lahko pravica tožeče stranke nastala šele v tem trenutku. Ni mogoče prezreti upoštevnega dejstva, da izvajalec, izdajatelj računa, prav tako do tega trenutka ni prejel zneska dolgovanega davka in je torej takrat plačal ta davek v proračun. Kúria (vrhovno sodišče) meni, da bi bilo treba rok za uveljavljanje pravice do odbitka DDV računati od trenutka, ko se je po opravljeni storitvi izstopni DDV obračunal, plačal v proračun in je bil izdan račun v skladu z Direktivo.
- 13 Tožena davčna uprava prenaša izvajanje pravice do odbitka DDV na trenutek prvotne izpolnitve in ob upoštevanju petletnega zastaralnega roka šteje zahtevek za vračilo davka za zastaran. Vendar je to ravnanje po mnenju Kúria (vrhovno sodišče) v nasprotju z načelom davčne nevtralnosti. Namen določb na področju odbitka in posledično vračila davka je namreč v tem, da se gospodarski subjekt v celoti osvobodi vsakršnega bremena v zvezi z DDV, dolgovanim ali plačanim v okviru njegove ekonomske dejavnosti. Tako skupni sistem DDV zagotavlja nevtralnost v zvezi z obdavčitvijo ekonomske dejavnosti ne glede na njen namen in rezultat, če je navedena dejavnost praviloma predmet DDV. To načelo se krši, če se ne bi priznalo uveljavljanje pravice do odbitka DDV, ki je naveden na računu, izdanem v opisanih okoliščinah, zaradi ozke razlage trenutka izpolnitve, ne da bi se upoštevale posebnosti obravnavane zadeve.

- 14 Sodišče je prav tako sprejelo odločbe o določbah držav članic na področju zastaranja (na primer sodbi C-8/17 (Biosafe — Indústria de Reciclagens) in C-533/16 (Volkswagen)). Tako je v zgoraj navedeni sodbi Volkswagen odločilo, da je treba pravo Unije razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, na podlagi katere se v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari in v katerih je bil DDV davčnemu zavezancu zaračunan in ga je ta plačal več let po dobavi zadevnega blaga, zavrne priznanje pravice do vračila DDV, ker je prekluzivni rok, določen v navedeni ureditvi za uresničitev te pravice, začel teči z dnem dobave blaga in potekel pred vložitvijo zahtevka za vračilo.
- 15 Sodišče je več odločbah navedlo, da davčna uprava lahko davčnemu zavezancu ne prizna pravice do odbitka DDV, če se je dokazalo, da na goljufiv način ni izpolnil večine formalnih obveznosti, ki bi jih moral izpolniti, da bi mu bila ta pravica lahko priznana (sodba C-332/15 (Astone), točka 59); v sodbi Volkswagen pa je prav tako navedlo, da mora davčni zavezanec ravnati z dolžno skrbnostjo. To razlogovanje je bilo potrjeno v sodbi, izdani v zadevi C-8/17 [Biosafe - Indústria de Reciclagens] (točka 44), s katero je bil prekoračen enak zastaralni rok.
- 16 Na podlagi okoliščin spora je mogoče nedvomno ugotoviti, da stranki nista ravnali z zlorabo ali goljufivim namenom v zvezi z DDV, vendar je kljub temu prišlo do neke vrste „slabovernega“ ravnanja s strani tožeče stranke, ko kljub pravnomočni sodbi ni prostovoljno izpolnila svoje obveznosti plačila. Zato Kúria (vrhovno sodišče) prav tako sprašuje, ali tovrstno slaboverno ravnanje davčnega zavezanca, zaradi katerega je druga pogodbeni stranka odlašala z izdajo računa, ker je čakala na dejansko plačilo, vpliva na uveljavljanje pravice do odbitka.

Budimpešta, 7. marec 2019

[...] (ni prevedeno) [podpisi]